

(1941 - 2018)

AHMET VEHBİ ÜNLÜ

1941 SENESİNİN Ocak ayında Bolvadin’de dünyaya geldi. Orta halli bir ailenin çocuğu olarak, ilk ve orta tahsilini Bolvadin’de, liseyi de Afyon’da tamamladı. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’ni bitirdi. Bolvadin’de, yol üzerinde olan evlerinin önünden Üstad Hazretlerinin arabasıyla geçtiği sıralarda, mübarek dualarının hürmetine peşinden koşarak ellerinden öpmüş ve dünya gözüyle kendilerini görmüşlerdir.

“BEDİÜZZAMAN DEDE! BEDİÜZZAMAN DEDE!”

“Asrın Bedii bir memleketten başka bir yere sürgüne gönderiliyordu. Bir zaman sonra bu Büyük Üstad’ı kader, komşu ilçemiz Emirdağ’da ikamete mecbur etmişti. İşte bu 1950 öncesi ve sonrasında, babam merhum Abdülkadir Ünlü, Bediüzzaman Hazretlerini Emirdağ’da ziyaretlerde bulunuyordu. Hemen her defasında babama, ‘Seni aile efradınla beraber duama ve Nur talebeliğine kabul ettim’ buyuruyormuş. Bir defasında da ‘Şu anda padişah gelse içeri almazdım!’ diye iltifatlarda bulunmuş. Daha sonraları büyük ağabeyim ilk kabileyle Kore’ye gideceği zaman, babamla beraber Üstad’ı ziyarete gittiklerinde ağabeyimin, ‘sağ salim döneceğini ve farz namazlarını kıldığı takdirde ona dua edeceğini’ müjdeliyor.

“En büyüğü 1932, en küçüğü 1953 doğumlu yedi kardeş olan bizler ve annem, yol üzerinde olan evimizin önünden Üstad Hazretlerinin ‘Isparta 20 001’ plâkalı arabayla geçtiği sıralarda, mübarek dualarının hürmetine peşinden koşmak, mübarek ellerinden öpmek ve dünya gözüyle kendilerini görmek lütfuna eriştik el-hamdülillah... Babam merhum da zaman zaman aile efradını etrafına toplar, Üstad’dan aldığı risaleleri bizlere okurdu.

“Üstad’ımız Bediüzzaman Hazretleri bilhassa 1950’den sonra Afyon ve Isparta’ya gidip gelirken Bolvadin’den geçtikleri sırada, yaşlı genç, kadın erkek herkes Üstad’ın peşinden sevgi ve muhabbetle koşarlardı. Kendileri de iki eliyle bizleri selâmlar, bizlerden kendisine dua etmemizi isterlerdi. Emirdağ, Bolvadin ve civar halkının bizim gibi çocukları, aklımız ermediği halde sevgi göstermemiz, ‘Bediüzzaman dede!’ diye peşinden koşmamız, Tarihçe-i Hayat isimli kitabın Barla Hayatı bölümünde şöyle açıklanmaktadır:

“Bir zaman, Bolvadin kazasından geçerken, Üstad’ın geldiğini gören ilk ve orta mektep talebeleri, bilâistisna hepsi mektebin bahçesinden çıkarak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı; ve lisan-ı halleriyle ‘Hoş geldiniz!’ diyerek tebriklerini ve minnettarlıklarını takdim ediyorlardı. Bunun hikmetini, bir müddet evvel Emirdağ’da, bindiği faytonun geçtiğini görüp tâ uzaklardan dikenlere basarak ‘Bediüzzaman Dede, Bediüzzaman Dede!’ diye Emirdağ köylerinin yollarında koşuşan masum çocuklar münasebetiyle, Üstad’ımızdan sormuştuk. O zaman, ‘Bu masumların akılları derk etmiyor, fakat ruhları bir hiss-i kablelvukuyula hissediyor ki, Risale-i Nur’la bunlar hem imanlarını kurtaracak, hem vatanlarını, hem kendilerini, hem istikballerini dehşetli tehlikelerden muhafaza edecekleri için bu hakikati kalpleri hissetmiş ve benim Risale-i Nur’un tercümanı olmam hasebiyle, Risale-i Nur’a ait muhabbet, teşekkürat ve minnettarlığı bana gösteriyorlar’ dedi ve onlara dua ettiğini söyledi.

Üstad Bediüzzaman, çocukları pek sever, böyle etrafında toplandıklarında, ‘Masum olduğunuz için dualarınız makbuldür, bana dua ediniz’ diye onlara iltifat ederdi. İşte, anneleri hep Nur talebeleri olan Bolvadin masumlarının samimî alâkalarının sebebi bu idi.’ (Tarihçe-i Hayat, 160)

Re’fet Barutçu ve A. Vehbi Ünlü. Ankara-Mebusevler medresesi. 1970

BEDİÜZZAMAN'I GÖRDÜĞÜMDE YEDİ YAŞLARINDAYDIM

“İşte ben âciz de, Bediüzzaman Said Nursî hazretlerini ilk defa yedi-sekiz yaşlarındayken gördüm. Şöyle ki: “Üstad’ımıza Emirdağ’da sahip çıkan Çalışkanlar Hanedanı gibi, bir de Hamza Emek’in amcası olan Demirci Hasan efendiler olmuştu. İşte bu aile, dedem Müderris Yunuszade Ahmet Vehbi Efendi’nin halası tarafından akrabamızdır. Dolayısıyla bu aile münasebetleri sebebiyle Emirdağ’a giderdik. Bir gün akrabam olan Emirdağlı bir çocukla çarşıda gezerken, arkadaşım bir evin önünde durarak, o anda pencere arkasında olan Bediüzzaman’ı gösterdi. Ben bir ara elimle ‘Şu ev mi?’ diye işaret ettiğimde arkadaşım, ‘Elinle gösterme, jandarmalar bizi hapse atarlar’ dediğini hatırlıyorum. “Daha sonraları, yani orta ve lise mektebini Afyon’da okuduğum dönemde pek çok defa görmek, peşinden koşmak, mübarek ellerini öpmek kısmet oldu.

En son görmem de yine Afyon’da oldu. 1958 senesinde Afyon Lisesi’nde son sınıfta yatılı olarak okuyordum. Bir cumartesi okuldan çıkarak Sandıklılı Abdullah isminde mütedeyyin bir arkadaşımın Zülâli Camii’ne öğle namazına gidiyorduk. O tarihlerde cumartesi öğleye kadar okullarda ders vardı. Birden arkadaşım ‘Üstad geliyor’ diye bağırdı. Hemen otomobilin arkasından koşmaya başladık. Baktık Üstad’ımızın şimdi Isparta’da müzede bulunan arabası, Bolvadin’e giden yol üzerinde park etmiş halde bekliyor. Önce arkadaşım Abdullah, sonra ben, Üstad’ımızın elini öptük. Tam hatırlayamıyorum, ama Üstad şoförü herhalde bir yere göndermişti, çünkü içeride yoktu. Sonra birden şoför geldi ve Üstad’ımızla hiç konuşmadan araba hareket etti. “O zamanın şartları icabı büyüklerimizin dışında biz çocukların Üstad’ımızın kendileriyle oturma, sohbet etme imkânımız olmadı...”